

AZ ERDÉSZ ÉS VENDÉGE

Az idegen egy kivágott fenyő csonkján ült, mellette a fűben hevert az oldaltáskája. Nemrég érkezhetett valahonnan. Jobb lábán térdig fel volt tűrve a nadrág, s a csupaszon maradt részen vizes zsebkendőt lapogatott. Mögötte egy fenyő behasított kérgére akasztva lógott a fegyvere. Nem kalapja volt, hanem baszk sapkája, kezdő vadásznak látszott.

Előtte, két lépésnyire, jókora kövek között két hosszú hasáb fenyőfa égett. A kékes színű füst a keskeny tisztás fölött a fák közé emelkedett, s ott magával kapta a patak légvonata. A patak és a tűz között fahulladékkal tele ösvény vezetett, ezen feküdt a kutya, egy hosszú szőrű tarka kuvasz.

Az ösvény egy gerendákból összeácsolt kunyhónál végződött. Kicsi kunyhó volt, mint a mesékben. Innen lépett elő a kutya gazdája, az erdész. Rövid lábú, tömzsi ember volt, és szandált viselt. Kezében kendőt és egy kis üveget tartott, a tűz felé közeledett. Letérdelt az idegen elé a fűbe, levette a lábáról a vizes zsebkendőt, a kis üvegből mézet csorgatott a sebre, vastagon, várt egy keveset, hogy elsimuljon, aztán ráhelyezte a tiszta kendőt, és lazán megkötötte.

– Láta, hogy néz ki? – kérdezte az idegen.

– Ezzel most jó lesz, csak aztán menjen el vele szépen oltásra – mondta az erdész, és kezében az üveggel visszaindult a kunyhó felé.

Az idegen, miután egyedül maradt, levette a lábáról a kötést, és nézegetni kezdte a sebet. A csillogó méz alatt is jól látszott a fogak he-

lye, körülötte pirosan dudorodott a bőr. A kutya mozdulatlanul feküdt az ösvényen, a tűz túlsó felén.

– Hagyja azt most békén – kiáltotta az erdész a kunyhó felől, aztán közelebb jött. Egy hátizsákot hozott a kezében, és odadobta a tűz mellé. Bográccsal vizet merített a patakból, leült a fűbe, kivett egy krumplit a hátizsákból, és hámozni kezdte. A krumplihéj meztelen lábfejére hullott, amikor tele lett, belerúgta a tűzbe. – Hagyja az ördögbe – mondta. – Kimegy vele oltásra, és kész.

– Nem kész – mondta az idegen. – Nézzen csak ide, mit csinált.

– Láttam.

A völgy végében, távol, magas, kopár hegyoldalra lehetett látni, valamikor ott is erdő lehetett. A nap keskeny csíkot sütött az irtás tetején, aztán arról is lecsúszott, és már csak a felhők világítottak. A patak mellett kékebb lett a levegő. Az idegen kivette táskájából a szvetterét, magára öltötte, és állig begombolkozott. Üzletből való, vékony, piros szvetter volt, fölötte kilátszott a kék ing. Nem volt éppen vadászöltözet, de az erdész is szandálban járt.

– Eszik egy kis krumplilevest? – kérdezte az erdész, miután vagy öt krumplit meghámozott.

– Van ételem – mondta az idegen, és lassú mozdulatokkal kivett a táskájából valamit, ami újságpapírba volt csomagolva.

– Akkor elég – mondta az erdész. A bográcsot a tűz fölé akasztotta, alatta összehúzta a parazsat. Kettévágott egy hagymát, és azt is a levesnek való vízbe dobta. – Hát ezt megköstolja? – kérdezte, és a hátizsákból kivett egy üveget. Színtelen folyadék volt benne, de

ahogy meglötytyintette, látszott, hogy nem víz. Az idegen utánanyúlt, beleszagolt, és ivott, közben az üveg fölött a távoli kopár hegyoldalt nézte.

- A Magura – mondta, és előremutatott.
- Az nem – mondta az erdész.
- Akkor az mi?
- Csak egy hegyoldal.
- És akkor melyik a Magura?
- Egyik sem – mondta az erdész. – Igyék.

Alaposan eltévedt. Reggel majd elindul ezen az ösvényen lefelé.

Az erdész betette az üveget a hátizsákba, és felállt.

- Nem köti meg? – kérdezte az idegen.
- Nem szoktam megkötni.
- Kösse meg.

– Nem kötöm meg – mondta az erdész csendesen, és elindult a kunyhó felé. Az ajtó előtt vastag, lefűrészelt rönkdarabok heverték. Az egyiket talpára állította, és baltával hasábokra szabta. Az eresz alól levett egy széles pengét, és azzal vékony zsindeylapokat hasított belőlük. Sorjába állította őket a kunyhó falához.

Az idegen az újságpapírból kivett egy darab kenyeret, és a tűz fölött odadobta a kutyának. A kutya hasán csúszott az ételig, megszagolta és megette. Közben az idegen azt mondta neki hogy „kusz-kusz”, de az állat nem mozdult. Az erdész egy kis időre abbahagyta a zsindeylaphasítást, és figyelte őket. Látta, hogy az idegen újra leveszi a lábáról a kötést, aztán feléje néz.

– Nézze meg – mondta. – Nézze csak meg, mit csinált.

– Igen – mondta az erdész, és közelebb ment. – Hagyja csak békén. – Fakanállal

megkavarta a levest, kivett egy krumplit, s megkóstolta.

– Megverte?

– Mikor vertem volna meg?

– Na látja. Mutassa meg neki a sebet, és verje meg.

– Nem verem meg – mondta az erdész. Visszament a kunyhó elé, és tovább hasította a zsendelyt. Sötétedett, a fal mentén sorba rakott zsendelylapok világítottak. Amikor befejezte, kihozott egy kanalat és egy pléhtányért, aminek az alján tejfel volt. Leakasztotta a bográccsal a levest, beletartotta egy kicsit a patakba, aztán amikor azt gondolta, hogy kihűlt, visszament a tűzhöz, kitöltötte a tányérba, és enni kezdett.

– Nem lőtt semmit – mutatott az idegen lapos táskájára.

Az idegen hallgatott.

– Legalább lőtt volna valamit. Igaz, így könnyebb a zsákja. Jó három órát megy a buszig. Szívott egy kis jó levegőt.

Az idegen a kutyát nézte.

– Figyeljen ide – szólalt meg aztán. – Mit gondol, ez a kutya velem jönne?

– Hogy kibékülne-e? Ha ad neki valamit, biztos. Magával menne egy darabig.

– Kíváncsi lennék.

– Sok története lehet – mondta az erdész. Magához hívta a kutyát, és elébe öntötte a maradékot. A bográccsal vizet merített a patakból, és ráloccsantotta a tűzre. – Csak egy elemlámpám van – mondta. – Elrendezem odabenn a dolgokat, aztán lefekszünk. Addig üljön nyugton.

Befelé menet leakasztotta az idegen vadászfegyverét a fatörzsről.

– Mit akar? – ugrott fel az idegen. A kutya rámordult.

– Laci – mondta az erdész, és megvárta, amíg az állat odamegy hozzá.

– Mit akar vele? Itt a vadászengedélyem.

– Reggel visszakapja – mondta az erdész.

A kutya az ajtó elé heveredett. Teljesen sötét volt már.

– Feküdjünk le – szólt ki a kunyhó ajtajából egy kis idő után az erdész. – Jöjjön. Lábát a kutya nyakán tartotta.

– Hova tette? – Az idegen lassan közeledett.

– Mondtam, mielőtt elmegy, visszakapja. Nem tudhatom, kicsoda, csak úgy elindult lövöldözni. Ez így most tiszta ügy.

– Nem tiszta – mondta az idegen. – Maga akar velem valamit.

– Jöjjön. Megmutatom az ágyát.

Az idegen belépett. Az elemlámpa fénye egy keskeny fekvőhely felé világított.

– Gondom lesz rá, hogy tudjanak magáról – mondta az idegen. – Előbb rám uszítja a kutyáját, aztán elveszi a fegyveremet.

– Maga majd mindenre úgy emlékszik vissza, ahogy akar – mondta az erdész. – Ahogy éppenséggel jólesik. Ez pedig egy egyszerű priccs. Szóljon, ha elkészült, hogy oltsam el a lámpát.

Az idegen lehúzta a bakancsát, és leheveredett a priccsre. Az erdész behúzta az ajtót, és ledobott két pokrócot a földre, magának.

– Kész? – kérdezte egy kis idő után.

– Hagyja égve.

– Ez elemlámpa – mondta az erdész, és körbejártatta a fényt a szűk helyiségben.

– Akkor is, hagyja égve.

Az erdész eloltotta a lámpát. Az egyik pokrócra ráfeküdt, a másikkal betakarózott. A padló is gerendákból volt ácsolva.

Éjszaka zúgott a patak, susogtak a fenyők. Hajnal felé esni kezdett, aztán elállt. A fenyőről lehulló cseppek még sokáig kopogtak a zsindelytetőn. Az erdész felébredt. Fát hasított, és benn, a helyiség egyik sarkában nagy, kormos kövek között tüzet rakott. Körülötte feketeek voltak a gerendák, a füst a tető nyílásain szállott ki.

– Reggel van – mondta az erdész.

Az idegen fölkel. Felhúzta a bakancsát.

– A lába? A lába mit csinál?

– A puskámat.

– Adhatok egy puliszkát. Három órát megy, amíg leér az országútra.

– Adja a puskát.

Az erdész kinyitotta az ajtót. Szürke, nedves reggel volt, a fenyők csúcsai között még imbolygott az eső utáni köd. Eltűnt a ház mellett valahova, aztán megjelent a puskával, és visszaakasztotta a fa kérgére, ahonnan az este elvette.

– Ott lóg. Mellette visz az út.

– Szóval három órát megyek? – kérdezte az idegen, és elindult.

– Hármat. – Az erdész lába közé fogta a kutya fejét, úgy nézett utána. – Ha marad még pár napig, lehet, megbarátkozunk.